

Hồi Thứ Sáu

THẤT DIỆP TIÊN QUẢ

Nhạc Nhận Linh mặt đau khổ co giật một hồi, có lẽ những lời lẩm bẩm của Thiên Phụng bang chủ đã làm tổn thương nặng nề đến tâm khảm chàng.

Khi ánh mắt Thiên Phụng bang chủ chạm vào mặt Nhạc Nhận Linh, nàng bất giác rung động cõi lòng, sát cơ trong ánh mắt lập tức tan biến, chỉ lạnh lùng nói:

– Nhạc Nhận Linh nếu các hạ can đảm thì hãy bình tĩnh tâm tĩnh khí mà điều thương, khi nào bình phục hẵng cùng bọn bang chủ quyết một phen thắng bại.

Tiếng nói sắc lạnh khác hẳn với ánh mắt nàng lúc này, song rất tiếc Nhạc Nhận Linh đang nhắm nghiền mắt, không nhìn thấy vẻ mặt nàng.

Nhạc Nhận Linh hít sâu một hơi không khí, cố nén niềm khích trong lòng, từ từ ngưng tụ chân khí tứ tán vào nơi đan điền, bỗng mở bừng mắt lạnh lùng nói:

– Nhạc Nhận Linh đa tạ cô nương đã không giết, bây giờ có thể quyết đấu thắng bại rồi chứ?

Dứt lời đã đứng lên, song sắc mặt hãy còn nhợt nhạt, hiển nhiên thương thế của chàng chưa khỏi hẳn.

Thiên Phụng bang chủ thấy vậy liền nói:

– Các hạ thương thế chưa bình phục!

Nhạc Nhận Linh cười phá lên:

– Đó là việc của tại hạ, cô nương không thấy mình quá đa sự ư?

Giọng điệu cười ngạo tựa hồ bao nỗi buồn bực đã tích tụ trong lòng những ngày qua thấy đều tiết ra ngoài.

Thiếu nữ áo trắng dẫu sao là bang chủ Thiên Phụng Bang, một trong hai người lãnh đạo võ lâm tôn kính, nào ai dám ngạo mạn trước mặt nàng như vậy bao giờ, nghe vậy liền tức giận quắc mắt quát:

– Các hạ tưởng bọn chủ sợ các hạ sao?

Đoạn vung tay toan xuất thủ. Ngay khi ấy bỗng nghe “rào” một tiếng vang lên từ trên ngọn cây Nhạc Nhận Linh vừa ngồi dựa khi nãy,

rồi giọng thô lớn tiếng nói:

– Này hai người hãy khoan động thủ!

Vừa dứt tiếng, giữa hai người đã “phịch” một tiếng hạ xuống một gã đại hán tay cầm Tề Mi côn bằng thép, mình trần trụi trụi có xăm chín con rồng đỏ.

Nhạc Nhạn Linh và Thiên Phụng bang chủ đều giật mình thầm nhủ:

“Với công lực như mình, người này đến từ lúc nào sao mình không phát giác ra nhỉ?”

Chỉ thấy người này khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu, mày rậm mắt tròn, mũi lân miệng cá, hàm râu rồng quấn quít, tướng mạo hết sức uy mãnh, nhưng qua tiếng vang xuống đất, khinh công người này thật chẳng cao minh.

Đại hán xăm mình quét mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh, giọng như sấm rền nói:

– Người thật là kẻ lấy oán trả ơn, không biết lòng dạ người tốt, nếu không nhờ vị cô nương này tới kịp lúc thì người đã chết dưới tay lão trọc kia rồi!

Đoạn nuốt nước miếng nói tiếp:

– Cũng may mỗ không cứu người nếu không thì cũng giống như vị cô nương này, làm ơn mắc oán.

Thiên Phụng bang chủ nghe vậy liền động tâm thầm nhủ:

“Chả lẽ khi mình đến là Cổ Phật đang định giết y? Không thể như vậy được, Cổ Phật là một vị cao tăng nhân từ, lẽ nào lại...”

Đưa mắt nhìn đại hán xăm mình, tự nhủ tiếp:

“Người này rõ ràng là kẻ ngốc ngếch, có lẽ lời nói của y không phải là dối trá, nhưng...”

Trong nhất thời Thiên Phụng bang chủ không phân biệt đâu là sự thật, chỉ nghe Nhạc Nhạn Linh lạnh lùng nói:

– Tại hạ đâu cần tôn giá cứu giúp!

Đại hán xăm mình trở mắt:

– Không cần mỗ cứu sao không nói sớm, lúc ấy mỗ ở trên cây, suýt chút nữa đã phóng xuống rồi!

Nhạc Nhạn Linh nghe vậy biết ngay đối phương là kẻ ngốc, lửa giận trong lòng tan biến, bèn nói:

– Cũng may là tôn giá không ra tay cứu giúp!

Đại hán xăm mình chớp mắt liên hồi, ngơ ngác hỏi:

– Tại sao? Chẳng lẽ ngươi không phải người tốt ư?

Nhạc Nhạn Linh nhếch môi cười:

– Có lẽ không phải.

Thiên Phụng bang chủ chợt động tâm, nàng cảm thấy dường như mình hiểu ra cái gì đó, đưa mắt nhìn đại hán xăm mình hỏi:

– Tôn giá là ai? Đến đây làm gì?

Đại hán xăm mình rất có thiện cảm với Thiên Phụng bang chủ, nghe hỏi liền mau mắn đáp:

– Sư phụ gọi mõ là Cửu Văn Long, đến đây tìm một cây Thất Diệp Tử Chi quả để mõ luyện thành Hồn Nguyên Công.

Thiên Phụng bang chủ sửng sốt:

– Thất Diệp Tử Chi Quả ư?

Bất giác đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh, nghĩ là chàng hẳn lộ vẻ kinh ngạc bởi Tử Diệp Quả này là một thần dược tuyệt thế có công dụng gia tăng công lực và điều trị thương thế.

Nhưng nàng đã thất vọng Nhạc Nhạn Linh không tỏ vẻ gì cả, tựa hồ điều này hoàn toàn không liên quan đến chàng, bất giác sinh lòng hoài nghi lại hỏi:

– Tử Chi quả ấy ở đâu?

Cửu Văn Long vừa mới động dậy, nhưng bỗng dừng lại tức giận hỏi:

– Cô nương định lấy trộm của mõ phải không?

Thiên Phụng bang chủ đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh nói:

– Bảo vật trong trời đất thuộc về người có đức, sao thể nói là trộm?

Cửu Văn Long là người thật thà chất phác, nghe vậy hốt hoảng vung Tề Mi côn lên, giận dữ quát:

– Cô nương có dám lấy trộm không?

Xem chừng nếu Thiên Phụng bang chủ trả lời dám thì y sẽ động thủ ngay.

Ngay khi ấy bỗng văng vẳng vọng đến tiếng giận dữ quát:

– Cổ Phật! Nếu tôn giá dám tiến thêm bước nữa thì chó trách bản đạo!

Nhạc Nhạn Linh mắt hiện liên sát cơ, tung mình về phía phát ra tiếng nói.

Thiên Phụng bang chủ thấy vậy liền quát:

– Nhạc Nhạn Linh chạy đi đâu?

Đồng thời phi thân đuổi theo.

Cửu Văn Long đưa mắt nhìn theo, ngạc nhiên nói:

– Sao họ chạy nhanh thế? Thật chẳng khác nào bay! Ô! Hướng họ đi chính là nơi đó!

Đoạn liền cầm Tề Mi côn phi thân đuổi theo.

Nhạc Nhạn Linh ra khỏi rừng, trước mặt hiện ra một ngọn núi đầy rẫy đá lởm chởm. Lúc này mặt trời đã nhô cao, ánh nắng chói chang.

Nhạc Nhạn Linh tung mình trên đá núi, lướt nhanh như tia chớp. Thiên Phụng bang chủ đuổi theo sau cách chàng hơn hai mươi trượng.

Lúc này tiếng quát mắng còn rõ ràng vọng vào tai Nhạc Nhạn Linh, hiển nhiên đã có người động thủ giao chiến.

Lát sau Nhạc Nhạn Linh đã lên đến đỉnh núi, đưa mắt nhìn xuống thì ra nơi chàng đứng là một bờ vực, bên dưới là sơn cốc rộng lớn, tiếng quát mắng chính là phát ra từ chỗ ấy.

Nhạc Nhạn Linh quét mắt nhìn, chỉ thấy vách núi nơi chàng đang đứng, đuổi theo sau là năm tầng nhân cả tầng lẫn tục.

Nhạc Nhạn Linh chợt động tâm quét mắt nhìn xuống vách núi, phi thân về phía ngọn cây tím.

Nhạc Nhạn Linh thấy vậy liền quát:

– Cổ Phật, hãy mau nạp mạng đây!

Chưa dứt lời đã tung mình lao xuống dưới, với chiêu Huyết Vũ Tinh Phong bỏ thẳng vào đỉnh đầu Cổ Phật.

Cổ Phật nghe tiếng biết người, bất giác hồn phi phách tán, chẳng màng hái lấy ngọn cây tím, người lơ lửng trên không vội hai chân chỏi mạnh vào vách núi, bay ngược ra xa hơn hai mươi trượng, hạ xuống sau lưng năm người đuổi theo, rồi liền vội vã phóng đi vào trong sơn cốc bên phải.

Lẽ ra trong lúc Cổ Phật bất phòng khó thể thoát khỏi Huyết Chương của Nhạc Nhạn Linh, song vì Nhạc Nhạn Linh nội thương quá nặng, chiêu Huyết Vũ Tinh Phong mới thi triển nửa chừng đã cảm thấy nội lực đứt đoạn, đành trơ mắt nhìn Cổ Phật tẩu thoát, chàng tức giận đến nghiêng răng ken kết.

Ngay khi Cổ Phật đào thoát, Nhạc Nhạn Linh đã đến bên cây Tử Chi Quả bèn tiện tay chộp lấy, nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Ngay khi Nhạc Nhạn Linh vừa chạm chân trên đất, Thiên Phụng

bang chủ đã đến nơi, đứng cản trước mặt Nhạc Nhạn Linh.

Năm người trong cốc nằm mơ cũng chẳng ngờ cây Tử Chi Quả đã canh giữ nửa ngày trời, giờ đây lọt vào tay thiếu niên xa lạ, bất giác gầm lên một tiếng giận dữ, rồi liền bao vây Nhạc Nhạn Linh và Thiên Phụng bang chủ vào giữa.

Nhạc Nhạn Linh thản nhiên cúi xuống nhìn Tử Chi Quả trong tay, chỉ thấy dị thảo này chưa đến một thước, trên cành có bảy chiếc lá tím hình bầu dục, trên mỗi lá có một quả tính to cỡ viên trân châu, hương thơm ngào ngạt.

Nhạc Nhạn Linh ngẩng lên nhìn năm người, thản nhiên nói:

– Suy theo tuổi tác, năm vị hẳn là hàng cao thủ bậc nhất trong võ lâm!

Thiên Phụng bang chủ lạnh lùng đưa mắt nhìn hai người nói:

– Vân Hạc! Liễu Duyên! Không không ngờ hai vị là chưởng môn nhân mà cũng có lòng tham như vậy, lại tự ý ước đấu tại đây, giờ bốn bang chủ đã bắt gặp hai vị còn gì để nói nữa?

Vân Hạc, Liễu Duyên cùng tái mặt ấp úng, không thốt lên lời, ba người khác cũng mặt mày tái ngắt, sợ sệt như chuột gặp mèo.

Nhạc Nhạn Linh bất giác thầm nhủ:

“Nàng này còn trẻ mà khiến quần hào võ lâm khiếp sợ thế này, thật là hi hữu!”

Thiên Phụng bang chủ buông tiếng hừ lạnh lùng nói:

– Tại sao các vị không lên tiếng?

Vân Đạo nhân nghe vậy, bấm bụng tiến tới một bước nói:

– Bần đạo với các vị này đến đây là định thăm dò Đoạn Hồn cốc, nhưng chẳng ngờ vừa vào đến đây thì phát hiện Tử Chi Quả cho nên...

Thiên Phụng bang chủ cười khẩy ngắt lời:

– Cho nên muốn hái lấy phải không?

Ngừng chốc lát, lạnh lùng nói tiếp:

– Các vị tự tin đủ khả năng thăm dò cốc này chưa?

Liễu Duyên đại sư nhíu mày, thấp giọng nói:

– Bốn phái đã có rất nhiều đệ tử thất tung tại đây, nên bọn lão nạp năm người tuy biết rõ không phải là địch thủ, song vì đại kế ngày mai, chẳng lẽ không thể mạo hiểm một phen.

Trong khi ấy Nhạc Nhạn Linh bứt lấy bảy trái Tử Chi Quả đặt lên lòng bàn tay, bèn tiếp lời:

– Xin bang chủ hãy phân chia Tử Chi Quả này cho họ!

Đoạn liền trao nắm Tử Chi Quả trong tay ra.

Năm người đều hết sức bất ngờ trước cử chỉ này của Nhạc Nhạn Linh, chỉ ngỡ chàng là đệ tử của Thiên Phụng bang, lòng thầm cảm kích vô vàn.

Nhưng Thiên Phụng bang chủ lại càng kinh ngạc hơn, ánh mắt nàng đầy vẻ hồ nghi nhìn chốt vào mặt Nhạc Nhạn Linh hồi lâu, lạnh lùng nói:

– Bản thân các hạ còn cần hơn họ rất nhiều, các hạ nói có thật lòng chẳng?

Nhạc Nhạn Linh mặt ngáp vẻ tức giận, nhưng chàng lập tức nén xuống, bởi vì chàng không muốn gây thù oán thêm nữa.

Nhạc Nhạn Linh lạnh lùng, quét mắt nhìn Thiên Phụng bang chủ trầm giọng nói:

– Hãy đón lấy!

Đoạn liền vung ra sáu trái Tử Chi Quả bay vút về phía sáu người.

Sáu người cùng đưa tay chộp lấy, nhưng không người nào cúi xuống xem xét, thấy đều đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh bởi cử chỉ này của chàng khiến họ khó có thể tin được.

Thiên Phụng bang chủ mắt ngáp đầy vẻ áy náy, đến khi nàng nhìn thấy trong tay Nhạc Nhạn Linh hãy còn một quả, nổi áy náy trong lòng giảm đi phần nào.

Vân Hạc đạo nhân tiến tới một bước tay dựng trước ngực thi lễ nói:

– Tấm lòng khoáng đạt của thí chủ khiến bản đạo hết sức khâm phục, có thể cho biết đại danh chẳng?

Bốn người kia cũng cùng nghĩ như vậy, đều muốn biết thiếu niên có tấm lòng cao thượng này là ai.

Thiên Phụng bang chủ chợt động tâm thầm nhủ:

“Đây thật là cơ hội tốt để Nhạc Nhạn Linh người lôi kéo quần hùng, suýt nữa bốn chủ đã bị người đối gạt rồi!”

Nàng đình ninh là mình đã nghĩ đúng, nhưng nào ngờ Nhạc Nhạn Linh ơ hờ cười nói:

– Tại hạ không phải là người chư vị cần gặp, chẳng cần thiết phải biết danh tánh... Tử Chi Quả sau khi rời cành không nên để lâu, các vị dùng ngay là hơn!

Đoạn chậm chậm quay người đi.

Liễu Duyên đại sư bỗng nói:

– A Di Đà Phật theo lão nạp thì thí chủ dùng trước mới phải!

Nhạc Nhạn Linh không ngoảnh lại ơ hờ nói:

– Tử Chi quả có công dụng tăng nội lực và tuổi thọ, tại hạ ăn vào chỉ uống phí thôi!

– Được vật có thể điều trị thương, sao thí chủ lại bảo uống phí?

Nhạc Nhạn Linh cười xót xa:

– Tại hạ lòng đã quyết xin đa tạ thịnh ý của đại sư!

Thiên Phụng bang chủ từ nãy giờ vẫn chú ý lắng nghe từng lời nói của Nhạc Nhạn Linh, tuy năm người kia không hiểu, song mỗi lời nói của Nhạc Nhạn Linh như thể một tảng đá to ném vào biển lòng nàng dậy sóng dữ dội, khiến nàng không nén được cất tiếng nói:

– Các hạ không thấy quyết định này quá thiệt thòi sao?

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy:

– Sự quyết định của tại hạ có lẽ chính là điều bang chủ rất cần thiết, bởi tại hạ còn sống một ngày là bang chủ thêm một ngày bị uy hiếp.

Thiên Phụng bang chủ thoáng biến sắc mặt:

– Sao các hạ biết bản bang chủ cần thiết?

Ngay khi ấy, Cửu Văn Long từ trên núi phóng xuống, bởi y khinh công kém nên khi chạm đất đã lão đảo lùi sau một bước, nhưng y chẳng màng đến, lập tức quét mắt nhìn, trước tiên phát hiện Thất Diệp Tử Chi Quả trong tay Nhạc Nhạn Linh, quát to:

– Tiểu tử kia, mỗ tưởng người chạy nhanh như thế để làm gì, thì ra người lấy trộm Tử Chi Quả của mỗ, lão tử thí mạng cho người.

Dứt lời liền tung Tề Mi côn, với chiêu Lục Phục Cự Long chớp nhoáng chộp vào đầu côn, phản ứng của chàng khiến mọi người giật nảy mình, bởi lực đạo trên côn của Cửu Văn Long không dưới ngàn cân, dùng bàn tay xương thịt chộp lấy thật là điên rồ.

Thiên Phụng bang chủ không tự chủ được, tiến tới một bước, song đã quá muộn, chỉ nghe bộp một tiếng, Nhạc Nhạn Linh lùi ra sau ba bốn bước, sắc mặt liền trở nên xám xanh, song chàng chộp được ngọn côn Cửu Văn Long.

Nhạc Nhạn Linh thảm buồn tiếng thở dài tự nhủ:

“Mình đã quên mất bản thân đã thọ thương!”

Đoạn đưa mắt nhìn Cửu Văn Long, giọng bình thản nói:

– Tôn giá cần bao nhiêu Tử Chi Quả?

Cửu Văn Long dùng sức kéo mạnh, đỉnh ninh là rút thiết côn về, bởi y thấy Nhạc Nhạn Linh quả là yếu đuối.

Nào ngờ không phải như vậy, chỉ cảm thấy đầu côn hết như bị một ngọn núi to đè lên, đừng nói là rút về, thậm chí không hề nhúc nhích mấy may, bất giác kinh hãi thầm nhủ:

“Tiểu tử chả lẽ biết tà thuật hay sao?”

Đôi mắt hổ bất giác ngơ ngẩn nhìn Nhạc Nhạn Linh, không trả lời sao cho phải.

Nhạc Nhạn Linh lại đưa mắt nhìn y hỏi:

– Tại hạ hỏi tôn giá cần bao nhiêu Tử Chi Quả?

– Một quả là đủ!

Nhạc Nhạn Linh vung tay ném trái còn lại duy nhất cho Cửu Văn Long, đồng thời buông thiết côn ra và nói:

– Hãy ăn vào mau!

Cửu Văn Long tuy dần độn, nhưng lòng hết sức trong sạch bèn ngược mắt lên hỏi:

– Này, người còn bao nhiêu tử chi quả?

Vân Hạc đạo nhân tiếp lời:

– Thí chủ ấy không còn một viên nào cả!

Cửu Văn Long nghe vậy liền ngẩng người, bỗng hỏi:

– Thật ư? Trả lại cho người mõ không luyện công phu quái quỷ gì nữa.

Đoạn sải bước đi đến trước mặt Nhạc Nhạn Linh trao Tử Chi Quả ra.

Nhạc Nhạn Linh mắt ánh lên vẻ kỳ dị đưa tay vỗ vỗ vai Cửu Văn Long, thành khẩn cười nói:

– Tôn giá không luyện võ công ấy, tôn sư sẽ thất vọng...

– Nhưng mõ ăn rồi thì người đâu còn nữa.

Nhạc Nhạn Linh lắc đầu:

– Tại hạ không cần thiết!

Cửu Văn Long là người bộc trực, nghe vậy tưởng là thật, toét miệng cười nói:

– Tiểu tử, người là người tốt nhất bình sanh mà mõ mới gặp.

Đoạn đưa tay nắm bả vai Nhạc Nhạn Linh, nổi vui sướng biểu lộ ra

bên ngoài mặt.

Những người hiện diện nghe Cửu Văn Long nói vậy thấy đều cùng một ý nghĩ bao ánh mắt cảm kích đều tập trung vào Nhạc Nhạn Linh.

Thiên Phụng bang chủ thầm nhủ:

“Thật ra người cần thiết hơn hết so với bất kỳ người hiện diện ở đây, nhưng rất tiếc là không có Tử Chi Quả.”

Nhạc Nhạn Linh từ từ quay người tới nói:

– Xin các vị hãy ăn vào ngay, tại hạ sẽ hộ vệ cho các vị.

Đoạn cất bước về phía bên phải, bước chân có chút loạng choạng.

Mọi người đều biết tính chất của Tử Chi quả, nên cũng không dám chân chờ, vội với tâm trạng vui sướng lẫn áy náy lần lượt ăn vào, sau đó ngồi xuống đất xếp bằng, vận công điều tức.

Thiên Phụng bang chủ đảo mắt nhìn mọi người, thầm thở dài tự nhủ:

“Các người đều là nhân vật thành danh trên giang hồ, nhưng hành vi của các người thật kém xa.”

Đoạn cất bước đi về phía Nhạc Nhạn Linh, vẻ lạnh lùng ghê rợn trong mắt nàng chẳng rõ đã tan biến đi từ bao giờ, không ai hiểu đó là vì sao?

Thiên Phụng bang chủ đứng lại phía sau Nhạc Nhạn Linh cách chừng hai thước, cất giọng nói:

– Nhạc Nhạn Linh! Tử Chi Quả này do các hạ hái được bốn bang chủ không cần thiết, xin hãy nhận lại.

Nhạc Nhạn Linh quay phắt người lại, lạnh lùng nói:

– Bang chủ không cần thiết thì cứ vứt bỏ không tiện hơn ư?

Thiên Phụng bang chủ ngó người, lạnh lùng nói:

– Các hạ nói vậy nghĩa là sao?

Nhạc Nhạn Linh lướt nhìn qua mặt Thiên Phụng bang chủ, bỗng chàng buông tiếng thở dài thảm thiết, quay người cất bước vào sơn cốc mà Cổ Phật mất dạng nói:

– Bang chủ đã hoài nghi việc Nhạc mỗ phân chia Tử Chi Quả không phải là không có có thành tâm, tự có quyền không cần ăn chúng. Nhạc mỗ lẽ nào lại cưỡng bức?

Dứt lời người đã ra ngoài năm trượng.

Thiên Phụng bang chủ thấy Nhạc Nhạn Linh hoàn toàn hiểu lầm ý của mình, lòng bỗng dưng nẩy lên một niềm chua xót, cơ hồ rơi lệ, môi

mấp máy mấy lượt, nhưng không thốt nên lời.

Bỗng nhiên phát hiện Nhạc Nhạn Linh đã đến cách cửa cốc không đầy mười trượng, liền kinh hãi buộc miệng nói:

– Nhạc Nhạn Linh, các hạ đi đâu vậy?

Nhạc Nhạn Linh không dừng bước, chỉ lạnh lùng nói:

– Đi đến nơi tại hạ phải đến.

– Còn những người kia thì sao?

Nhạc Nhạn Linh bỗng chững bước quay lại nói:

– Tại hạ tin là bang chủ không bao giờ bỏ mặc họ.

Thiên Phụng bang chủ đưa mắt áo nảo nhìn Nhạc Nhạn Linh, bỗng há miệng bỏ Tử Chi Quả vào nuốt chửng, từ từ ngồi xếp bằng xuống đất, thầm nhủ:

“Vậy là ngươi hẳn sẽ không bỏ đi nữa chứ.”

Nhạc Nhạn Linh thật chẳng ngờ có vậy, chàng không hiểu nổi vì sao khi nãy nàng đã từ chối mà bây giờ lại tự động ăn vào.

Nhạc Nhạn Linh vẻ bất đắc dĩ lắc đầu, cất bước trở ra đành đảm nhiệm một lần nghĩa vụ hộ vệ.